

Kerstmis 2014 - Homilie Carlos Desoete

Weinigen zijn er die het niet gezien, gehoord of gelezen hebben deze week, hoe paus Franciscus in zijn kerstboodschap zijn directe medewerkers in de curie - het centrale kerkbestuur -, kardinalen, bisschoppen en priesters dus, in harde bewoordingen de mantel heeft uitgeveegd. Hij sprak over 15 ziektes die hun dienende opdracht bemoeilijken of in de weg staan.

Hij had het onder andere over:

- *spirituele alzheimer*: vergeten hoe God zijn hand op ons heeft gelegd, hoe Hij ons bemind heeft, hoe Hij in ons leven aanwezig gekomen is;

- en over *machtshonger*, die probeert macht in stand te houden en uit te breiden; en vergeten dat wat macht, die soms nodig is, moet gebruikt worden vanuit totale dienstbaarheid;

- ook over *roddel*, die macht in stand houdt door anderen zwart te maken.

Het was een harde kerstboodschap; tot op heden ongezien, ongehoord.

Maar wat wij niet mogen doen is ons erin verkneukelen en denken of uitspreken: 'hij heeft dat eens goed gezegd; het is wel besteed, ze moeten het maar weten...'

Want die *roddel*, daar zijn ook wij niet vrij van. Hoe rap gebeurt het niet dat wij zeggen " 't is niet om kwaad te spreken, maar ..." en dan gaan we al vlug aan het oordelen, veroordelen zelfs. En we zeggen het altijd tegen derden, nooit tegen de persoon zelf. Dat is nooit liefdevol.

De paus noemt dat het terrorisme van de roddel.

Hoeveel vormen van samenleven, hoeveel relaties worden daardoor niet kapot gemaakt. Het is vooral een manier van onszelf in de belangstelling te plaatsen: 'kijk eens hoe goed wij zelf zijn...'

Een warme week voor het goede doel, zoals wij dit nu weer meemaakten in de brede actie 'music for life', maakt dit niet goed.

Op Kerstmis vernemen wij: Ik verkondig u een grote vreugde.

Die *machtshonger*, waarover de paus sprak, zit ook in ons: graag meer zijn dan een ander.

Dit zit in ons gezin, in ons samenwerken in bewegingen, ook in onze kerk. Wij hopen terug macht te krijgen, of macht in stand te houden.

Kerstdag maakt ons duidelijk: het gebeurt in een stal, en in een kind. Een kind is teer en kwetsbaar, machteloos, zonder verdienste en louter aangewezen op liefde.

En die **spirituele alzheimer**, treft ook ons. Ook wij vergeten soms waar het eigenlijk om gaat. We zijn bezig met onze eigen projecten, bv. de uitbouw van onze Emmaüsparochie; met onze eigen engagementen, waarin we soms vooral onszelf willen realiseren.

En we vergeten dat God in ons leven gekomen is, dat Hij ons heeft liefgehad en dat Hij geboren wil worden in ons.

Want dit is het geheim van Kerstmis, waar het eigenlijk om gaat: Hij, die liefde is, heet: 'ik ben er voor u'. Dit is niet zomaar een woord, niet een vrome gedachte, maar Hij wil geboren worden, Hij wil gebeuren, Hij wil zichtbaar worden – in ons!

Wijzelf zijn die kwetsbare stal en die kribbe.

Wij zijn die plek waar God een thuis zoekt, om liefde te zijn. Hij maakt zich afhankelijk van mensen.

God gebeurt als een kind, het kind in ons. Zonder prestaties of verdiensten, alleen ontvankelijkheid: leren liefde krijgen, leren je laten graag zien.

Het mooiste compliment dat je aan christenen kunt geven is niet: kijk wat ze allemaal doen, wat ze hebben, hoe perfect alles is... Wel: kijk hoe ze liefde uitstralen. Kijk hoe in hen iets van God te zien is. Ze zijn beminde mensen en dat is hen aan te zien: ze stralen liefde uit.

Daarom bidden wij met de woorden van een lied: groei in ons, kom in ons tot leven.

Een zalige Kerst!

Carlos Desoete